

Sygn. akt WO-158/18

ORZECZENIE

z dnia 18 grudnia 2018 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie następującym:

Przewodniczący : Sędziowie:

Protokolant:

SWSD Magdalena Śnieguła

SWSD Rafał Ziemiński /sprawozdawca/ SWSD Andrzej Hryniewicki

Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. Piotra Karwata

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2018 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego J. S. obwinionej o popełnienie przewinień dyscyplinarnych określonych w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 43 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, jak również obwinionej o naruszenie obowiązków radcy prawnego określonych w art. 62 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych,

z powodu odwołania obwinionej od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku z dnia 12 kwietnia 2018 r. sygn. akt D 3/18 uznającego radcę prawną J. S. winną popełnienia zarzucanych jej deliktów dyscyplinarnych

orzeka:

1.

utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie w całości;

2.

kosztami postępowania odwoławczego na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych w kwocie 1.100,00 zł (słownie złotych: jeden tysiąc sto) obciąża obwinioną J. S..

Uzasadnienie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku po rozpoznaniu sprawy radcy prawnego J. S. („Obwiniona”), w sprawie o sygnaturze akt D 3/18 w orzeczeniu z dnia 12 kwietnia 2018 roku („Orzeczenie”):

1.

uznał Obwinioną winną popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że w Gdańsku, w dniu 17 listopada 2015 roku poinformowała H. J. członka Zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej ul. (...) w S. o tym, że pozew w 1m1emu Wspólnoty Mieszkaniowej C. 7 w S. ((...)) przeciwko Firmie (...). N. i R. N. sp. j. został wniesiony do Sądu i sprawa toczy się pod sygnaturą akt XV C 732/14 oraz po uzupełnieniu w czerwcu 2015 roku dokumentów w sprawie zwolnienia od kosztów sądowych czeka na rozpoznanie. Informacji takiej udzieliła pomimo wiedzy, że został tylko sporządzony projekt pozwu, natomiast sam pozew nie został do Sądu złożony, tj. popełnienia przez Obwinioną

przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za ten czyn, na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył Obwinionej karę nagany,

2.

uznał Obwinioną winną popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że w Gdańsku, w dniu 15 grudnia 2015 roku, wiedząc, że zostało jej w dniu 2 listopada 2015 roku wycofane pełnomocnictwo w sprawie, złożyła w imieniu Wspólnoty Mieszkaniowej C. 7 w S., w sądzie pozew przeciwko firmie (...). N. i R. N. sp. j. tj. popełnienia przez Obwinioną przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 43 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i. za ten czyn, na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył Obwinionej karę nagany,

3.

uznał Obwinioną winną popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że w dniu 18 sierpnia 2017 roku w Gdańsku nie stawiała się na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego na przesłuchanie w charakterze obwinionej w sprawie dyscyplinarnej wszczętej ze skargi Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul.

C. 7 w S., co stanowiło naruszenie przez Obwinioną obowiązków radcy prawnego określonych w art. 62 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych i za ten czyn, na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych wymierzył Obwinionej karę upomnienia,

4.

na podstawie art. 65 [1] ust. 1 punkt 1 ustawy o radcach prawnych wymierzył Obwinionej za czyny opisane w punktach 1 - 3 powyżej, łączną karę nagany.

W swoim uzasadnieniu Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wskazał, że w jego ocenie materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazuje na to, że Obwiniona dopuściła się powyższych przewinień dyscyplinarnych. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przemawia za tym materiał dowodowy zebrany w sprawie, w tym zeznania świadków, które są, w ocenie Sądu, spójne i logiczne

Od powyższego Orzeczenia odwołanie wniosła Obwiniona i zarzuciła mu:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez wadliwe uznanie, że postanowienie art. 65 [1] ust. 1 ustawy o radcach prawnych i art. 65 ust. 2ba ustawy o radcach prawnych może stanowić podstawę do uznania, że Obwiniona dopuściła się przewinień dyscyplinarnych wskazanych w

punktach 1.- 3 powyżej, podczas gdy nie oceniono całego materiału dowodowego w

sprawie przyjmując a priori stanowisko pokrzywdzonego i Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, uznając ją winną postawionych zarzutów i wymierzając krzywdząco wysoką łączną karę nagany

wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości oraz uniewinnienie jej od zarzucanych deliktów dyscyplinarnych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

1.

Odwołanie Obwinionej J. S. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku z dnia 12 kwietnia 2018 roku nie zasługuje na uwzględnienie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny („WSD”) podziela pogląd zawarty w orzeczeniu

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku z dnia 12 kwietnia 2018 roku, o uznaniu Obwinionej winną zarzucanych jej czynów.

2.

Odnośnie zarzutu Obwinionej naruszenia prawa materialnego, tj. art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez wadliwe uznanie, że postanowienie art. 65 [1] ust. 1 ustawy o radcach prawnych i art. 65 ust. 2ba ustawy o radcach prawnych może stanowić podstawę do uznania, że Obwiniona dopuściła się przewinień dyscyplinarnych wskazać należy, że art. 45 Konstytucji przewiduje prawo do sprawiedliwego procesu dla obywateli. Zgodnie z tym przepisem każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. Takie postępowanie było, w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, prowadzone w niniejszej sprawie. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, który wydał orzeczenie w niniejszej sprawie działał w sposób należyty, bezstronny, niezawisły, całościowo ocenił materiał dowodowy zgromadzony w sprawie. .

3.

Odnosząc się do samych zarzutów i materiału dowodowego w sprawie.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Gdańsku słusznie uznał, że zarzut w punkcie 1 powyżej (i punkcie 1 zaskarżonego orzeczenia) jest słuszny i został wystarczająco wykazany przez materiał dowodowy zebrany w sprawie. Korespondencja pomiędzy Obwinioną a Wspólnotą Mieszkaniową C. 7 w S. oraz stanowisko samej Obwinionej wskazuje na fakt, że Obwiniona poinformowała Poszkodowaną o tym, że w przedmiotowej sprawie została złożony przez nią pozew do sądu, nadana sprawie sygnatura a tymczasem w rzeczywistości pozew nie został złożony. Innymi słowy Obwiniona informowała Poszkodowaną o sytuacji prawnej i etapach postępowania, które nie miały miejsca tym samym wprowadzając Poszkodowaną w błąd.

Do zarzutu 2 polegającego na tym, że w Gdańsku, w dniu 15 grudnia 2015 roku, wiedząc, że zostało jej w dniu 2 listopada 2015 roku wycofane pełnomocnictwo w sprawie, złożyła w imieniu Wspólnoty Mieszkaniowej C. 7 w S., w sądzie pozew, Obwiniona szeroko odnosi się w swoim odwołaniu. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego podniesione przez nią argumenty są jednak nietrafne. Po pierwsze słusznie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Gdańsku przyjął, że dniem odbioru

informacji o odwołaniu pełnomocnictwa był dzień 14 grudnia 2015 roku. Nawet jeżeli, jak twierdzi Obwiniona, odebrała ona de facto pismo z powyższą treścią w dniu 15 grudnia 2015 roku to z punktu widzenia prawnego i obowiązujących przepisów pismo to zostało skutecznie doręczone 14 grudnia 2015 roku. Sama Obwiniona wskazała, że przedmiotowe pismo zostało awizowane 30.11.2015 roku (k. 148). Jak wynika z przepisów przywołanych i dogłębnie przeanalizowanych przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Gdańsku w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia termin na odebranie przesyłki poleconej mija 14 dnia od jej awizowania i po tym dniu przesyłka jest uznawana za skutecznie doręczoną z wszelkimi skutkami faktycznymi i prawnymi z tym związanymi. Termin ten upłynął 14 grudnia 2015 roku.

Obwiniona wskazuje, że otrzymała pismo od nieumocowanej osoby, obarczone, w jej ocenie, wadami prawnymi i z tego wywodzi ona brak konieczności zastosowania się do informacji o cofnięciu jej pełnomocnictwa. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego jeżeli Obwiniona miała wątpliwości co do skuteczności odwołania pełnomocnictwa, wspomnianego w tym piśmie, powinna - jako profesjonalny pełnomocnik - skontaktować się z mocodawcą, żeby zaistniała sytuację wyjaśnić a nie działać tak jakby pisma nie otrzymała. Szczególnie, że dalsze działania Pokrzywdzonej, w tym złożenie wniosku o ukaranie Obwinionej do OIRP w Gdańsku, wskazują na to, że Pokrzywdzona miała zamiar odwołania pełnomocnictwa Obwinionej i skutecznie ten zamiar zrealizowała.

Co do ostatniego zarzutu, tj. tego, że w dniu 18 sierpnia 2017 roku w Gdańsku Obwiniona nie stawiła się na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego na przesłuchanie w charakterze obwinionej w sprawie dyscyplinarnej z materiału zebranego w sprawie wynika, że Obwiniona nie tylko nie usprawiedliwiła należycie swojej niemożności stawienia się na przesłuchanie wyznaczone przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego ale, co istotne, pismo z informacją o jej niestawiennictwie zostało dostarczone do siedziby OIRP w Gdańsku tego samego dnia, na który zostało wyznaczone przesłuchanie. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego takie działanie

nie powinno mieć miejsca i niewątpliwie stanowi naruszenie obowiązków radcy prawnego. W szczególności, że Obwiniona o dacie przesłuchania wiedziała już ponad dwa tygodnie przed wyznaczonym terminem.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w sentencji.

Teza: nienależyte wykonywanie obowiązków zawodowych

Jeżeli Obwiniona miała wątpliwości co do skuteczności odwołania pełnomocnictwa, powinna - jako profesjonalny pełnomocnik - skontaktować się z mocodawcą, żeby zaistniała sytuację wyjaśnić a nie działać tak jakby pisma nie otrzymała.